

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 72/2016
Рж 11/2016
24.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Привредног друштва Т.о. АДО Б., чији је пуномоћник А.П., адвокат из Б., против туженог П.М. из К., чији је пуномоћник М.Ш., адвокат из Б.Ц., ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 210/15 од 04.11.2015. године, и о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 546/15 од 19.08.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба туженог, изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 210/15 од 04.11.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 546/15 од 19.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 26396/11 од 18.03.2013. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, по основу неиспалћених премија осигурања, плати 182.910,98 динара са припадајућом законском каматом (ближе одређеном овим ставом изреке). Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 64.420,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 546/15 од 19.08.2015. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 395. ЗПП (погрешно се позивајући на одредбу члана 404. новог ЗПП), ради уједначавања судске праксе.

Решењем РЗ 210/15 од 04.11.2015. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП, налазећи да за то нису испуњени законом прописани услови.

Тужени је против решења другостепеног суда изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре

ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Сл. гласник РС“ број 72/11), па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. истог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужиоца чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385.ЗПП). Против одлука другостепеног суда, односно против правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је у конкретном случају, тужени против решења другостепеног суда изјавио жалбу, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, изјављене против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 546/15 од 19.08.2015. године, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.5.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате дуга, поднета је 29.11.2011. године, а другостепена – правноснажна пресуда донета је 19.08.2015. године. Вредност предмета спора, која уједно представља и побијани део правноснажне пресуде, је 182.910,98 динара.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме је вредност предмета спора побијеног дела испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, односно испод динарске противвредности 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**